

Така ний домъ си построихме . . .
 Доволенъ Вторникъ рече:
 — Голѣмо брѣме си свалихме,
 Сега сме сигуръ вече.

Въвъ честь на наший домъ гуляй
 Ний съ Вторникъ устроихме;
 Макаръ двамина въ този край,
 Ний пакъ се веселихме.

Слѣдъ туй хрумна ни да направимъ
 Въ морето и разходка;
 Сговорни налъ сме — не се бавимъ,
 Качихме се на лодка.

Но въ тозъ моментъ се не сѣтихме,
 Че ний сме тежки. — Ей бѣдата!
 Веднага въ нея щомъ скочихме,
 Потъна тя въ водата . . .

Какво ни дойде до главата! . . .
 Загазили до гуша,
 Отъ страхъ примрѣли ни сърцата,
 Излѣзохме на суша.

— „Другарю“, казахъ, „туй за нази
 Е грозно наказание.
 За втора баня като тази
 Не бихъ ималъ желанье.

Отъ тукъ да можемъ да заминемъ,
 Изгубихъ вече надежда.
 Че двама тукъ ще загинемъ. —
 По всичко тѣй изглежда.